

**EL LLIBRE ÉS RELLEVANT
PERQUÈ NO ADMET
TRADUCCIÓ NI INTERPRETACIÓ**

Cesc Batlle



Enginyer industrial i MBA

Un robatori històric

El passat dia 10 d'abril es va presentar *La descoberta i la conquesta catalana d'Amèrica* de l'Enric Guillot (Ed. Libbrooks), un llibre extremadament rellevant pel que tot seguit comentarem.

FAMOLTS ANYS que segueixo les recerques d'en Jordi Bilbeny sobre la descoberta catalana d'Amèrica, a l'estela de les quals ha fet la seva recerca en Guillot, i, quan en parlava a d'altres persones, sempre em presentaven una objecció comuna: "No pot ser que una manipulació de tal envergadura hagi pogut dur-se a terme. No pot ser que s'hagi eliminat d'una manera tan perfecta la veritat." I he de confessar que, al cap de tots aquests anys, els he de donar la raó: no pot ser. Perquè precisament això és el que ha fet en Guillot: en comptes de treballar sobre fonts refregides de segona o tercera mà d'altres autors, va decidir anar a les fonts originals, col·leccionant pacientment un munt d'aquestes traces, per després posar-les totes juntes al seu llibre, de forma que constitueixen un conjunt demolidor, especialment a l'esborrador (no se li pot posar cap altre adjectiu) capítol 4, on es veu un mapa del nou món rere l'altre, tots ells plens de senyeres per tot arreu.

EL LLIBRE ÉS RELLEVANT, com diem, perquè no admet traducció ni interpretació. No ne-



PEP DUIXANS

cessita cap intermediari. En estar centrada la recerca en mapes i gravats antics, les imatges es troben davant dels nostres ulls i ens interpel·len directament. No cal que feu cap acte de fe i us creieu l'au-

tor: ell s'ha escarrassat a posar les referències completes d'on es troben els mapes, perquè vosaltres mateixos en pugueu buscar molts per internet, o pugueu anar-los a veure si mai les vostres vacances us

porten a la vora d'algun d'aquests museus. Gens casualment, els mapes més importants en Guillot els ha trobat en els museus d'aquells països on mai no va arribar la mà de la censura castellana.

'La descoberta i la conquesta catalana d'Amèrica', de l'Enric Guillot, demostra definitivament que la història del nostre país ha estat manipulada a una escala que, al principi, es fa molt difícil de creure

AQUEST LLIBRE DONCS demostra definitivament que la història del nostre país ha estat manipulada a una escala que, al principi, es fa molt difícil de creure. I així, ara sabem que la descoberta i conquesta inicial d'Amèrica va ser una gesta exclusivament catala-

na, que després, irònicament, la tergiversació de la censura castellana ha convertit en exclusivament seva.

ELS CREACIONISTES DELS EUA, i poca broma, que inclouen entre d'altres els candidats presidencials republicans Santorum i Gingrich i una gran fracció de la població adulta (segons alguns estudis, entre un 40 i un 50%), neguen que la teoria de l'evolució tingui més credibilitat que una interpretació literal dels textos bíblics, postulen que el nostre planeta té entre uns 5.000 i 10.000 anys d'antiguitat i que els éssers vius deuen les seves formes actuals al que ells anomenen un disseny intel·ligent, el qual hauria sigut dut a terme directament per Déu. A Europa no deixem, ben legítimament, de contemplar amb una barreja d'incredulitat i d'estupor aquest fenomen creacionista, sorprenent-nos especialment de com al país que ha produït més premis Nobel del món es pot, alhora, menysprear tan alegrement les muntanyes d'evidència que la ciència ha acumulat en suport de la teoria de l'evolució.

DONCS BÉ, ARRAN DEL LLIBRE d'en Guillot, aquells professors d'història del nostre país que quan toquin la descoberta d'Amèrica com a mínim no esmentin, de forma ben prominent, que hi ha interrogants importants sobre la versió que actualment s'explica als llibres de text, ja poden anar demanant els formularis d'ingrés al mateix gremi del qual formen part els creacionistes. El respecte pels temaris no pot passar mai per sobre del respecte a l'evidència palmària.

'Il Padrino'

Isabel Llauger

Directora de comunicació



Tots tenim alguna melodia universal associada de manera indissoluble a un plaer emocional o intel·lectual. Una melodia que, gràcies a l'exercici de la memòria, et transporta a un univers propi, màgic i suggeridor. Una de les meves és la música que sona en els primers fotogrames d'*El*

Padrino de Francis Coppola. ¡Quina pel·lícula tan fantàstica, millor dit (tot i alguna relliscada en la tercera), quina trilogia tan rodona!

La història de Vito Corleone interpretada en el primer film per un madur i contundent Marlon Brando de veu trencada, mandíbula exagerada i presència imponent creix durant la segona amb el retrat inicial, magistralment resolt, d'un jove, dur i ben plantat

Robert de Niro. *Il Padrino*, sota un codi d'honor *sui generis* que ho arrasa tot, imposarà la seva llei i el seu ordre. Quan l'hereu de la responsabilitat patriarcal, el nou *Don*, pren el relleu, un Al Pacino esplèndid, contingut i creïble agafa el timó i la pel·lícula sembla que navegui sola.

És una peça de museu que no caduca i que envoleix amb una dignitat sorprenent. És la pel·lícula de la Família amb majúscules.

Una família com les nostres que s'asseu al voltant de la taula amb amics i parents per celebrar els seus esdeveniments. Una família que defensa els seus de manera contundent i eficaç però que, allunyada de qualsevol moralitat d'ordre en una societat civilitzada, es fa seva la justícia. Una família corrupta, plena de defectes, amb un codi acceptat i assumit per tot-hom, que no perdona el que s'atreveix a transgre-

dir-lo. La traïció, la mort, l'honor, una ètica pròpia on la paraula (tot i ser la d'un delinqüent) és un tot, componen el puzzle calidoscopi i emblemàtic de la màfia siciliana americana.

La cinta és plena de moments màgics, rodons i evocadors. Tots tenen i connoten significat. Des de la imatge de Sicília i el retrat del poble anacrònic de Corleone on la llei existeix com a *vendettas* i traïcions, a la plasticitat de-

molida de l'escena en què Michael Corleone espera, darrere els finestrals de casa seva, sentir el soroll del tret que evidenciï la mort del seu germà Fredo, o el recorregut per l'hospital novaiorquès on un jove i *verge* Michael, per salvar el seu pare, improvisa, amb el pastisser, una guàrdia fictícia de gorilles per foragitar possibles assassins. Plena. Està plena de moments màgics. No hi ha res gratuït.

Aquesta és una pel·lícula sense fissures, amb una plasticitat precisa, amb una cadència i silencis justos. Amb una màgia eterna.